

[Jesper Simonsen.]

er neppe de bedste, saa ogsaa derom vil jeg gerne forbeholde mig en Forhandling i Udvalget.

Jeg skal til Slut kun gøre nogle faa Bemærkninger til de Bestemmelser i Lovforslaget, der har Relation til vor Højesteret. Højesteret berøres mindst af den nye Retsplejeordning; ved Højesteret var Retsplejen jo i Forvejen offentlig og mundtlig. Paa enkelte Punkter har den nye Retspleje dog berørt Højesteret og rejst Ønsker om Ændringer ogsaa i Højesterets Stilling. Da man før Retsplejeloven ved Højesteret havde mundtlig Retspleje, var der en særlig Grund til at have en bestemt Gruppe af Sagførere ved Højesteret. Thi de Sagførere, som skulde procedere for Højesteret, skulde jo have Forudsætninger for den mundtlige Procedure, hvilket Sagførerne havde ringe Adgang til at skole sig i andetsteds; derfor var det ogsaa rimeligt, at de for at faa Adgang til Procedure for Højesteret skulde aflægge en Prøve, saaledes at de godtgjorde, at de havde Forudsætningerne for at kunne procedere mundtlig. Det medførte, at man fik en ret faatallig Kreds af Højesterets-sagførere, idet Højesteret ikke alene krævede en ret høj Standard af deres Evne til Procedure, men — i hvert Fald i ældre Tid — ogsaa ønskede en vis høj moralsk Standard for den Gruppe af Sagførere, der skulde procedere ved Højesteret. Dette har affødt, at der ligesom er en Følelse af, at Adgangen til Højesteret er vanskelig for den jævne Mand. Der er kommet noget utilnærmeligt over denne Kreds af Sagførere. De er jo Folk, der kommer til at sidde i en meget stor Forretning og derfor ikke er stærkt opfordrede til at tage sig af Sager, som fra et mere almindeligt Synspunkt kan synes smaa, skønt de ofte for den enkelte, de angaar, alligevel har stor Betydning. Det er dette, der har affødt Trang til at faa Kredsen af de Sagførere, der kan bringe Sager ind for Højesteret, betydeligt udvidet og dermed Forslaget om en Omordning af vort Sagførervæsen. Bestemmelserne er noget udviklede, som de er foreslaaet, og om de i alle Henseender er de bedste, skal jeg foreløbig lade staa hen. De er udarbejdet af kyndige Folk, og den Respekt, det kan forlange, maa man jo vise. I øvrigt vil jeg gerne paa enkelte Punkter ogsaa dér for-

beholde mig Overvejelser om Ordningens Enkeltheder.

Et andet Forhold, som rejser en vis Kritik overfor Højesteret, er de Præmisser — Oplysningerne om de Grunde, der har ført til Domsresultatet —, som Højesteret ledsager sine Domme med. Man fandt dem ikke tilstrækkelig fyldestgørende. Ofte var de meget knappe og undertiden ikke helt klare. Derfor har man ønsket, at Højesteret skulde give mere fyldige Oplysninger om Dommenes Grunde, og dette har affødt Kravet om den offentlige Votering ved Højesteret. Kravet har mødt betydelig Modstand ogsaa fra Højesterets Side, en Modstand, som man naturligvis, naar den saa afgjort har Højesteret bag sig, ikke kan undervurdere Betydningen af. Selv har jeg ikke tillagt Spørgsmaalet om offentlig Votering i Højesteret saa overmaade stor Betydning. Man kan ved at se, hvorledes Voteringsordningen virker i andre Rets-samfund, gøre den Erfaring, at man kan befinde sig vel ved ikke-offentlig Votering, og at man kan befinde sig vel ved offentlig Votering. Ja, man gør den Erfaring, at man ved gennem en Tid at have haft offentlig Votering, saaledes at man er indlevet i den, foretrækker den, saa at man ikke godt kunde tænke sig at gaa over til ikke-offentlig Votering. Omvendt, hvor man har den ikke-offentlige Votering, har man indlevet sig i den; Jurister er konservative ifølge hele deres Gerning og Uddannelse, og de er tilbøjelige til at blive staaende ved den Ordning, man nu er Gang har. Men den Debat om Spørgsmaalet, som i den senere Tid har fundet Sted, og ogsaa de Taler, der har lydt fra denne Talerstol de foregaaende Dage, har for mig klaret Spørgsmaalet noget i Retning af, at jeg tror, vi maa foretrække den offentlige Votering. Det ærede Medlem Hr. Elmquist var inde paa den Argumentation, der som Regel føres frem, at det vil skade Højesterets Anseelse, at man faar at vide, at dens Afgørelser ikke er enstemmige, men maaske kun vedtaget med en enkelt Stemmes Majoritet; det vilde svække Respekten for Højesterets Afgørelser, vilde bringe en Uro ind, som det var bedre at være foruden. Denne Argumentation synes jeg ikke er rigtig, og jeg deler ganske de Betragtninger, som det ærede Medlem Hr. Pürschel frem-